

Carta do Prelado (novembro 2013)

Comentario aos dous últimos artigos do Credo: "Espero a resurrección dos mortos e a vida do mundo futuro".

07-11-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Dentro de poucas semanas remata o Ano da fe: o noso Santo Pai clausurarao o próximo día 24, na solemnidade de Cristo Rei. Nesta circunstancia convíдовos a reler

unhas palabras que escribiu o noso Pai nunha das súas homilías: ***ao recitar o Credo, profesamos crer en Deus Pai todopoderoso, no seu Fillo Xesucristo que morreu e foi resucitado, no Espírito Santo, Señor e dador de vida.***

Confesamos que a Igrexa, una, santa, católica e apostólica, é o corpo de Cristo, animado polo Espírito Santo. Alegrámonos ante a remisión dos pecados, e ante a esperanza da resurrección futura. Pero, esas verdades penetran hasta o fondo do corazón ou quedan quizá nos beizos? [1] .

A solemnidade de Todos os Santos, que celebramos hoxe, e a conmemoración dos fieis defuntos, mañá, constitúen unha invitación a ter presente o noso destino eterno. Estas festas litúrxicas reflicten os últimos artigos de fe. En efecto, «o Credo cristián -profesión da nosa fe en Deus Pai, Fillo e Espírito Santo, e

na súa acción creadora, salvadora e santificadora- culmina na proclamación da resurrección dos mortos ao fin dos tempos, e na vida eterna» [2] .

En poucas palabras, o Credo resume os novísimos ou postrimerías, as *cousas últimas* -a nivel individual e a nivel colectivo- que acaecerán a cada persoa e ao universo enteiro. Xa a recta razón é capaz de intuír que, tras a vida terrea, hai un *máis aló* no que se restablecerá plenamente a xustiza, tantas veces violada aquí abaixo. Pero só á luz da revelación divina -e, especialmente, coa claridade da encarnación, morte e resurrección de Xesucristo- estas verdades adquiren contornos nítidos, aínda que continúen envoltas nun veo de misterio.

Grazas aos ensinos do noso Señor, as realidades últimas perden o sentido tétrico e fatalista que moitos homes e

mulleres tiveron e teñen ao longo da historia. A morte corporal é un feito evidente a todos, pero en Cristo adquire un sentido novo. Non é só unha consecuencia de ser criaturas materiais, cun corpo físico que naturalmente tende á disgregación, e non queda tan só -como xa revelaba o Antigo Testamento- nun castigo do pecado. Escribe san Pablo: *para min, o vivir é Cristo, e o morrer unha ganancia*. E noutro momento engade: *podedes estar seguros: se morremos con El, tamén viviremos con El* [3] . «A novidade esencial da morte cristiá está aí: polo Bautismo, o cristián está xa sacramentalmente "morto con Cristo", para vivir unha vida nova; e se morremos na graza de Cristo, a morte física consuma este "morrer con Cristo" e perfecciona así a nosa incorporación a El no seu acto redentor» [4] .

A Igrexa é Nai en todo momento.
Rexenerounos nas augas do

Bautismo comunicándonos a vida de Cristo e, ao mesmo tempo, a promesa da inmortalidade futura; logo, mediante os demais sacramentos - especialmente a Confesión e a Eucaristía- ocupouse de que ese "estar" e "camiñar" en Cristo desenvolvese nas nosas almas; despois, cando chega a enfermidade grave e, sobre todo, no tronso da morte, inclínase de novo sobre as súas fillas e fillos e fortalécenos mediante a Unción dos enfermos e a Comuñón a maneira de viático: provenos de todo o necesario para afrontar cheos de esperanza e de paz gozosa esa última viaxe que terminará, coa graza de Deus, nos brazos do noso Pai celestial.

Explícase así que san Xosemaría, como tantos santos antes e despois del, falando da morte cristiá, escribise unhas palabras claras e optimistas: ***non teñas medo á morte. -Acéptaa, desde agora, xenerosamente..., cando Deus***

queira..., como Deus queira..., onde Deus queira. -Non o dubides: virá no tempo, no lugar e do modo que máis conveña..., enviada polo teu Pai-Deus. -Benvida sexa a nosa irmá a morte! [5] .

Vénme o pensamento de tantas persoas -mulleres e homes do Opus Dei, e parentes seus, amigos e cooperadores- que nestes momentos están a piques de render a alma a Deus. Para todas e para todos pido a graza dun tránsito santo, cheo de paz, en estreita identificación con Xesucristo. **O Señor resucitado é a esperanza que nunca decae, que non defrauda (cfr. Rm 5, 5) (...).** Cantas veces na nosa vida as esperanzas desvanécense, cantas veces as expectativas que levamos no corazón non se realizan. A nosa esperanza de cristiáns é forte, segura, sólida nesta terra, onde Deus chamounos a camiñar, e está aberta á eternidade, porque está

fundada en Deus, que é sempre fiel
[6] .

Propóño-vos que, ao longo deste mes dedicado aos fieis defuntos, releades e meditedes os parágrafos que o *Catecismo da Igrexa católica* dedica aos novísimos. Sacaredes motivos de esperanza e de optimismo sobrenatural, e un impulso novo na pelexa espiritual de cada xornada. Incluso as visitas aos cemiterios, que nestas semanas repítense como unha tradición piadosa en moitos lugares, poden converterse en ocasións para que quen tratamos apostólicamente consideren as verdades eternas, e busquen máis e máis a este Deus noso que nos segue e chámanos con tenruras de Pai.

Coa morte conclúe o tempo de realizar boas obras e de merecer ante Deus, e inmediatamente ten lugar o xuízo persoal de cada un. En efecto, forma parte da fe da Igrexa

que «cada home, despois de morrer, recibe na súa alma inmortal a súa retribución eterna nun xuízo particular que refire a súa vida a Cristo, ben a través dunha purificación, ben para entrar inmediatamente na bienaventuranza do ceo, ben para condenarse inmediatamente para sempre» [7] .

A materia principal deste xuízo versará sobre o amor a Deus e ao próximo, manifestado no cumprimento fiel dos mandamentos e dos deberes de estado. Hoxe día, moita xente elude considerar esta realidade, coma se así puidesen evitar o xusto xuízo de Deus, que sempre está impregnado de misericordia. Os fillos de Deus ***non debemos ter medo á vida nin medo á morte*** , como se expresaba san Xosemaría. Se estamos firmemente ancorados na nosa fe; se acudimos ao Señor, contritos, no sacramento da Penitencia, despois de ofenderlle ou

para purificar as nosas
imperfecións; se recibimos con
frecuencia o Corpo de Cristo na
Eucaristía, non haberá lugar para
temer ese momento. Consideremos o
que escribiu o noso Pai hai moitos
anos: ***"Fíxome graza que fale
vostede da «conta» que lle pedirá
O noso Señor. Non, para vostedes
non será Xuíz -no sentido austero
da palabra- senón simplemente
Xesús". -Esta frase, escrita por un
Bispo santo, que consolou máis
dun corazón atribulado, ben pode
consolar o teu [8] .***

Ademais -e é para encherse de maior
gozo-, tampouco despois da morte a
Igrexa abandona aos seus fillos: en
cada Misa intercede, como boa Nai,
polas almas dos fieis defuntos, para
que sexan admitidas na gloria.
Especialmente en novembro, a súa
solicitude impúlsalle a intensificar os
sufraxios. Na Obra - *partecica* da
Igrexa- facemos amplo eco a ese

desexo, cumprindo con agarimo e agradecemento as recomendacións de san Xosemaría para estas semanas, ofrecendo con xenerosidade o Santo Sacrificio e a Sacra Comuñón polos fieis do Opus Dei, polos nosos parentes e cooperadores defuntos, e por todas as almas do Purgatorio. Vedes como a consideración dos novísimos non ten nada de triste, senón que é fonte de gozo sobrenatural? Con plena confianza agardamos a chamada definitiva de Deus e a consumación do mundo no último día, cando Cristo virá acompañado de todos os anxos a tomar posesión do seu reino. Entón terá lugar a resurrección de todos os homes e de todas as mulleres que poboaron a terra, desde o primeiro até o último.

O Catecismo da Igrexa católica afirma que este «foi desde os seus comezos un elemento esencial da fe cristiá» [9] . Por iso, desde o

principio, atopou incomprensións e oposicións. Ocorre que se acepta moi comunmente que, despois da morte, a vida da persoa humana continúa dunha forma espiritual. Pero como crer que este corpo tan manifestamente mortal poida resucitar á vida eterna?» [10] . E realmente así sucederá ao final dos tempos, pola omnipotencia de Deus, como afirma explicitamente o Símbolo Atanasiano: «Todos os homes resucitarán cos seus corpos, e cada un renderá conta dos seus propios feitos. E os que fixeron o ben gozarán de vida eterna, pero os que fixeron o mal irán ao lume eterno» [11] .

A condescendencia amorosa do noso Pai Deus causa marabilla. Creounos como seres compostos de alma e corpo, de espírito e materia, e é o seu designio que así volvamos a El, para gozar eternamente da súa bondade, da súa beleza, da súa sabedoría, na

vida futura. Unha criatura precedeunos nesta resurrección gloriosa, por singular designio do Señor: a Santísima Virxe, Nai de Xesús e Nai nosa, asunta en corpo e alma á gloria do ceo. Outro motivo máis de esperanza e de confiado optimismo!

Teñamos moi presentes estas promesas divinas, que non poden fallar, sobre todo nos momentos de dor, de cansazo, de sufrimento... Fixádevos como se expresaba san Xosemaría, predicando nunha ocasión sobre os novísimos : ***Señor, creo que resucitarei; creo que o meu corpo volverá unirse coa miña alma, para reinar eternamente contigo: polos teus méritos infinitos, pola intercesión da túa Nai, pola predilección que tiveches comigo*** [12] . Desexo que non pensedes que esta carta é, no menor grao, pesimista; ao contrario,

tráenos á memoria que nos agarda o abrazo de Deus, se somos fieis.

Despois da resurrección dos mortos terá lugar o xuízo final. Nada cambiará respecto do que xa foi decidido no xuízo particular, pero entón «nós coñeceremos o sentido último de toda a obra da creación e de toda a economía da salvación, e comprenderemos os camiños admirables polos que a súa Providencia conduciría todas as cousas ao seu fin último. O xuízo final -conclúe o *Catecismo da Igrexa católica* - revelará que a xustiza de Deus triunfa de todas as inxustizas cometidas polas súas criaturas e que o seu amor é máis forte que a morte» [13] .

Naturalmente, ninguén sabe cando nin como sobrevirá este último acontecemento da historia, nin a renovación do mundo material que o acompañará: é algo que Deus ten

reservado na súa providencia. A nós correspóndenos velar, porque -como moitas veces anunciou o Señor- *non sabedes o día nin a hora* [14] .

Nunha das catequese sobre o Credo, o Papa Francisco exhorta a que a meditación do xuízo **xamais nos dea temor, senón que máis ben impúlsenos a vivir mellor o presente. Deus ofrécenos con misericordia e paciencia este tempo para que aprendamos cada día a recoñecerlle nos pobres e nos pequenos; para que nos empreguemos no ben e esteamos vixiantes na oración e no amor** [15] . A meditación das verdades eternas faise máis sobrenatural en nós polo *santo temor de Deus*, don do Espírito Santo que nos impulsa - como comentaba san Xosemaría- a aborrecer o pecado en todas as súas formas, pois é o único que pode afastarnos dos plans misericordiosos do noso Pai Deus.

Fillas e fillos, consideremos a fondo estas verdades últimas. Aumentará así a nosa esperanza, encherémonos de optimismo ante as dificultades, levantáremos unha e outra vez das nosas pequenas ou non tan pequenas caídas -Deus non nos nega a súa graza-, ante o pensamento da bienaventuranza eterna que Xesucristo prometeunos, se lle somos fieis. «Esta vida perfecta coa Santísima Trindade, esta comunión de vida e de amor con ela, coa Virxe María, os anxos e todos os bienaventurados chámase "o ceo". O ceo é o fin último e a realización das aspiracións máis profundas do home, o estado supremo e definitivo de dicha» [16] .

O ceo: "nin ollo algún viu, nin orella ouviu, nin pasaron a home por pensamento as cousas que ten Deus preparadas para aqueles que lle aman". Non empúxanche a

loitar esas revelacións do apóstolo? [17] .

Atrévome a engadir: pensas con frecuencia no ceo? Es persoa chea de esperanza, pois o Señor ámache co seu infinitud? Elevemos o corazón á Santísima Trindade, que non deixa nin deixará xamais de acompañarnos.

Recibistes a noticia de que o 18 de outubro o Santo Pai recibíume en audiencia. Que ben se está co Papa! Manifestou o seu afecto e o seu agradecemento á Prelatura polo labor apostólico que realiza en todo o mundo. Un motivo máis, fillas e fillos, para que non afrouxemos na oración pola súa persoa, as súas intencións, os seus colaboradores. Hai poucos días liamos nunha de as lecturas da Misa como Aarón e Jur sostiveron os brazos de Moisés desde a mañá até a noite, para que o guía de Israel puidese interceder sen

cansazo polo seu pobo [18] . É tarefa nosa e de todos os cristiáns soster ao Romano Pontífice, coa nosa oración e coas nosas mortificacións, no cumprimento da misión que Xesucristo encomendoulle na Igrexa.

O próximo día 22 cúmprese un novo aniversario de cando san Xosemaría, durante a travesía dos Pireneos en 1937, atopou a rosa de Rialp. Ocorreu na xornada seguinte á festa da Presentación da nosa Señora, e o noso Pai interpretou aquel achado como un sinal de que o Ceo quería que continuase o seu camiño, para seguir desenvolvendo libremente o seu ministerio sacerdotal en lugares onde se respectaba a liberdade relixiosa: outra invitación da Virxe a que a tratemos máis.

Seguide rezando polas miñas intencións. Nestes días, encomendade especialmente aos irmáns vosos que o día 9 recibirán o

diaconado. Preparémonos para a solemnidade de Cristo Rei coa esperanza e o optimismo que a meditación das verdades eternas fai crecer nos nosos corazóns. E demos grazas ao noso Señor polo novo aniversario da erección pontificia da Prelatura do Opus Dei, o próximo día 28.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de novembro de 2013.

[1] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 129.

[2] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 988.

[3] *Flp* 1, 21 e 2 *Tm* 2, 11.

[4] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 1010.

[5] San Xosemaría, *Camiño* , n. 739.

[6] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 10-IV-2013.

[7] *Catecismo da Igrexa católica* , n. 1022,

[8] San Xosemaría, *Camiño* , n. 168.

[9] *Catecismo da Igrexa católica* , n. 991.

[10] *Ibid* ., n. 996.

[11] Símbolo *Quicumque* ou Atanasiano, 38-39.

[12] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 13-XII-1948.

[13] *Catecismo da Igrexa católica* , n. 1040.

[14] *Mt* 25, 13.

[15] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 24-IV-2013.

[16] *Catecismo da Igrexa católica* , n. 1024.

[17] San Xosemaría, *Camiño* , n. 751.

[18] Cfr. *Ex* 17, 10-13.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-novembro-2013/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-novembro-2013/) (05-08-2025)